

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν Ἀθήναις φρ. 10—Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 12.
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγμα 20.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἀνδρέας Δ. Νικολάρας

Το φράκο ἢ Μια νύχτα αποκρηάτικη [ἀπόσπασμα: σκ. 1-15]

Κωμωδία ἑμμετρος εἰς πράξιν μίαν

εφ. *Ραμπαγάς*, Ἀθήνα

1. 1 Αυγούστου 1885, σ. 6-8
2. 4 Αυγούστου 1885, σ. 6-8
3. 8 Αυγούστου 1885, σ. 6-7
4. 11 Αυγούστου 1885, σ. 7
5. 15 Αυγούστου 1885, σ. 7
6. 18 Αυγούστου 1885, σ. 7
7. 25 Αυγούστου 1885, σ. 6-7
8. 1 Σεπτεμβρίου 1885, σ. 8
9. 5 Σεπτεμβρίου 1885, σ. 7
10. 8 Σεπτεμβρίου 1885, σ. 7

1.

ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ
ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΜΑΤΙΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα.

Σεβαστός, γέρον ἰδιώτης. Εὐανθία, θυγάτηρ αὐτοῦ. Πετράκης, ὑπαλληλικός. Παυλάκης, ὑπάλληλος. Δημοσθένης, ὑπάλληλος. Μουσίδης, ὑπάλληλος. Σπύρος, φοιτητής. Κύριος Φουστική. Κυρία Φουστική. Φαίδρα καὶ Ἀθηνά, φίλοι τῆς Εὐανθίας. Διάφοροι κωμῶζοντες. Διάφοροι προσωποφόροι. Γιάννης, ὑπηρετὸς τοῦ Σεβαστοῦ. Μαρία, ὑπηρετρία τοῦ Σεβαστοῦ. Λωποδύτης Α'. Λωποδύτης Β'.

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

(Δημοσιὰ ὁδὸς μὲ οἰκίας μεγαλοπρεπεῖς. Εἶναι νύξ. Οἱ φανοὶ τοῦ φωταίριου εἰσὶν ἐσβεσμένοι. — Εἰσέρχονται δύο λωποδύται. — Κεθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως ἀκούονται διάφορα τραγούδια, νταούλια, ζουρναδες κλπ.)

Σκηνὴ Α'.

Λωποδύτης Α'. Ἀπόψε, φίλε, θῆξωμε καλὴ δουλειά.
» Β'. Ὁ κόσμος ὅλος εἰς τὸ γλέντι τῶρριψε!
» Α'. Εἶναι ἡ τελευταία, βλέπεις, κυριακὴ τῶν ἀποκρέω.

Λωποδύτης Β'. Καὶ ὁ δήμαρχος αὐτὸς μὲς προστατεύει. Εἶν' οἱ ὄρμοι σκοτεινοί. Λαμπρὰ θὰ πάη ἡ δουλειά, χαρὰ σ' ἔμας!

Α. Α'. (ἀνατινάζων). Χαρὰ καὶ εἰς ἐκεῖνους, βπου κάνουνε 'σάν γάτες τοῦ Γενάρη τὴν ἀγάπη τους, καὶ χαιρόνται τὸ φῶς τους εἰς τὰ σκοτεινά!... Εἰς τὴν Ἀθῆνα ὅμως τί τὰ θέλεις, ἀχ, δὲν ἔχει τόση πέρασι ἡ τέχνη μας. Ἐδῶ δὲν ἔχει διόλου στενοσόκακα, καὶ ἡ δουλειά μας χάνεται εἰς τ' ἀνοικτά.

Λωποδύτης Β'. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ἡμεῖς εἰμεθα 'σάν τὰ λουλούδια ποῦ βλαστάνουν 'ς τὴ σκιά.

Λωποδύτης Α'. Κι' ἀλοίμονον σ' ἔκεινον ποῦ μὰς μυριασθῆ.

Λωποδύτης Β'. Προτοῦ μὰς παρὶ μυρωδιὰ.
» Α'. (Στρίβων τὸν μύστακα αὐτοῦ καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν).

» Αχ, ἀδελφέ,
δουλειὰ δὲν ἔχει, τρῶμ' ἀπὸ τὰ ἔτοιμα.
Καυμένη Σμύρνη κι' Ἀλεξάνδρ εἰα!

Λωποδύτης Β'. Τί δουλειὰ θυμαῖοι ποῦχε τότε τὸ συναφι μας!

Λωποδύτης Α'. Ἄρες τὰ χρόνια ἡκεῖνα, δὲν γυρίζουνε. Βήματ' ἀκούω, κάποιοι ἔρχεται ἐδῶ!

τὸν νοῦ σου, φίλε.

Λωποδύτης Β'. Κρῦψου σὺ.

Σκηνὴ Β'.

Παυλάκης. (εἰσερχόμενος). Περὶφρημα μου ἔρχεται τὸ φράκο! Εὖγε, ῥάπτη μου! Πρὶν ἡ ἀκόμη λήξῃ τὸ συναλλαγμα, ἀξίζει νὰ σοῦ τὸ πληρώσω μ' ἕκαμες 'σάν φηγουρίνι τελευταίον τοῦ συρμοῦ. Ἐχ' ὅμως σῶμ' ἀνάλογον, τοῦλάχιστον αὐτὸ μοὶ λέγει πάντοτε ὁ ῥάπτης μου, ὁσάκις μοὶ προβάλλει νέον φῶρμα. Ἄ, εἶδες, εἶδες, ἐληρημόνησα! Λοιπὸν ἄς βάλω καὶ τὴν decoratione μου ποῦ μοῦδωσε τὸ ἔθνος ὡς ἀνώτερος ὑπάλληλος ποῦ εἶμαι. (Ἄφου ἔθεισιν αὐτήν).

Πόσον εὐμορφα στέκει τὸ ἄσπρο χρῶμα μὲ τὸ κυανοῦν. Εἶν' ἐν μικρογραφίᾳ ἡ σημάια μας, τὸ φράκο μου ἀλήθεια εἶναι μιὰ χαρά.

Ἐντόπωσιν θὰ κάμη εἶμαι βέβχιος.
 Ἄχ, ἂν καὶ τώρα ἡ σκληρὰ δὲν μαλαχθῇ,
 θὰ πῶ δὲ εἶναι λίθος ἡ καρδιά της,
 αὐτὴ δὲ ἔσθ', ἕνας ἀερόλιθος
 ποῦ τόση ζάλη ἔς τὸ κεφάλι μ' ἔφερε.

Σκηνὴ Γ'.

Λωποδύτης καὶ Παυλάκης.

Λωποδύτης Α'. Τί κομφὸς νέος! τί χυτὸ κορμί! Φορεὶ
 καὶ φράσκο, καὶ δὲν φαίνεται καὶ ἄνθρωπος
 νᾶχη βεβόλθερ. — Καλησπέρα, κύριε.

Παυλάκης. ὦ, χαίρετε! μὲ ποιοὺν ἔχω τὴν τιμὴν . . .
 δὲν σὲς . . .

Λωποδύτης Α'. Τί ὥρα ἔχετε, παρακαλῶ;
Παυλάκης (ἰδὲν). Νὰ ἦναι ταχὰ λωποδύτης! Διαβόλε! δὲν φαίνεται τοιοῦτος. — Φίλε ἄγνωστε, τὸ ὥρολόγιόν μου ταξιδεύει· χθὲς ἕνας ἄχριστος λωποδύτης . . .

Λωποδύτης Α'. Τί κακὸ
 μ' αὐτοὺς τοὺς λωποδύτας! Ἄχ, κ' ἐμένα χθὲς
 μοῦκλεψαν τὸ βολόγι κ' ἦτο, κύριε,
 βολόγι τοῦ παποῦ μου, τοῦ προπάπου μου.

Παυλάκης. Αἶ, τί νὰ γείνη φίλε μου, ὑπομονή.

Λωποδύτης Α'. Μονάκριβο τὸ εἶχα, κύριε!

Παυλάκης. Κ' ἐγὼ
 μονάκριβο τὸ εἶχα, ἔχ' ἀκόμη ἕν,
 ἐκεῖνο ὅμως δὲν τὸ πέρνω, φίλε μου,
 ποτὲ μαζὶ μου.

Λωποδύτης Α'. Τί βολόγι εἶν' αὐτό;

Παυλάκης. Εἶναι . . . τοῦ τοίχου.

Λωποδύτης Α'. (Γελῶν). Πῶς! τοῦ τοίχου! Ἄχ, αὐτοὶ
 οἱ λωποδύται εἶναι ἀνυπόφοροι!

Νὰ ἦναι εἰς τὸν τοίχον τὰ βολόγια καὶ . . .

Παυλάκης. Εἰς τοὺς κλητήρας τρέξε νὰ τὰ πῆς αὐτά.

Ἐγὼ πηγαίνω τώρα εἰς τὸ μπάλ μασκέ.

Χαίρε!

Λωποδύτης Β'. (Ἐμφανίζομενος αἴφνης ἐνώπιόν του).

Μὲ φράσκο πᾶνε εἰς τὸ μπάλ μασκέ!

Λωποδύτης Α'. Καλὰ σοῦ λέγει, θεοὶ σὲ γνωρίζουνε.

Παυλάκης.— Αὐτ' εἶναι λωποδύται.

Λωποδύτης Β'. Τὴν βελὰδα σου!

Παυλάκης.— Κακὰ τὴν ἔχω καὶ δὲν φαίνεται κανεὶς.

Λωποδύτης Β'. Ἐλα, ἀμέσως, βγάλτην τώρα τὸ καλὶ

ὅπου σοῦ θέλω· εἰδεμὴ, βλέπεις αὐτό;

Παυλάκης.— ὦ, ἕνας λαζος! (Ἀρτίζει καὶ τὸν ἰκθῦον).

Πῶς! καὶ τὸ γελεῖ μου!

Λωποδύτης Α'. Παράπονο δὲν ἔχεις, ποῦ ἀφήσαμε
 τὸ πνταλόνι.

Παυλάκης. Ναι, αὐτὸ μὰς εἴλαπε!

Λωποδύτης Β'. Ἐδῶ σιμα νοικιάζουν ντόμινα, λοιπὸν
 πήγαμε νὰ νοικιάσῃς ἕνα ντόμινο
 νὰ μὴ κρούσῃς, γιατί βλέπω σ' ἐπικας
 τρεμουλα.

Παυλάκης. Ἄχ adio φρασκο μου! Λοιπὸν
 τόσον ἀσπλαγγῆως τὸ κορμί μου ἀφῆσες,
 χωρὶς νὰ κάμης μίαν κἂν κατακτησὶν!
 Πῶς τουστουρίζω ἀπ' τὸ κρῦς! τούρ τούρ, τούρ!
 Διαβόλε! Αἴφνης καὶ τοὺς δύο βῶθωνας
 μοῦ τάπωσε σινάχι οὐρανόπεμπτον,
 καὶ πρόχειρον δὲν ἔχω τ' ἀντιφάρμακον.
 Κύριοι λωποδύται, σὲς παρακαλῶ,
 πρωτοῦ σὲς χάσωδιὰ ποίντα, δῶστε μου
 ἀπ' τὸ θυλάκιόν μου, ἢ καλλίτερον
 ἀπ' τὸ θυλάκιό μου, τὸ μανδηλι μου.

Λωποδύτης Β'. (Δίδων αὐτῷ τὸ μανδύλιον).

Θὰ συναχῶθης

Παυλάκης. Εἶσαι μάντης φοβερός.

Κρίμα πού ἤλθες εἰς τὸν κόσμο μόνε ἀργά,
νὰ μὴ σ' ἐγνωρίζα τοῦλάχιστον κ' ἐγώ.

Λωποδύτης Α'. Κύτταζε, φίλε, ἔχει τίποτε λιανὰ.

• Β'. Ἐπὶ πεντάραις ὄλαις, ὄλαις.

• Α'.

Μοναχά!

Κρίμα 'στὸ φράκο πούχεις, οὐ, δὲν ντρέπεσαι!

Παυλάκης. Κρίμα 'στὸ φράκο, ἀλήθεια καὶ τὸ χρεώσωτέ.

• Α, μὴ σὰς μέλει, θὰ μοῦ τὸ πληρώσητε!

Λωποδύτης Α'. Σ' ἐσένα, ἢ 'στὸν βράπιτην σου; Μωρὲ τουπέ!

Μ' ἐπὶ πεντάραις πᾶνε εἰς τὸ μπάλ μασκέ.

Καλὴν σου νύκτα!

Παυλάκης. Ἐχω εὐχαρίστησιν.

Ποῦ θὰ σὰς εὖρω πάλιν νὰ μὲ γδύσετε;

Λωποδύτης Α'. Ὅσο γιὰ τοῦτο μὴ σε μέλει, κόντε μου.

• Β'. Ἡμεῖς τοὺς φίλους ἔδεν ξεχνοῦμε τοὺς καλοῦς

(Ἀπέρχονται γελῶντες)

Σκηνὴ Δ'.

Παυλάκης. Ὠραίοι φίλοι! Τύφλα νᾶχουν οἱ ἔχθροί!

Τώρα τι κίνω; Ἄχ, σὺ μοῖρα μου κακὴ,

νὰ σ' εἶχα εἰς τὰ χέρια τούτη τῆ στιγμῆ,

τὸν ἀφᾶλό 'στὸ ζῦλο θὰ σοῦ ἔλυνα,

κ' ἐκείνο τὸ μανδύλι, πού τὰ μάτια σου

σκεπτοῦσε, καὶ δὲν βλέπεις; ποιοὺς γουρσοῦζιδες

πλουτίζεις, ἄχ, κ' ἐμένα πούμαι μπὸν βιβάν,

μὲ τὰ μακίγια κατ' ἀπὸ τὸν οὐρανόν,

ἀπένταρον μ' ἀφίνεις ν' ἀπελπιζώμαι.

Μιχ ἰδέα! καθῆται ἐδῶ κοντὰ

νομίζω, ἕνας φίλος μου ἠθεποιοῦς.

Τοῦ εἶχα δώσει: μίαν κωμωδίαν μου,

νὰ τὴν διδάξῃ πρὸ καιροῦ ἀπὸ σκηνῆς,

κ' ἀκόμη νὰ μοῦ τὴν διδάξῃ, τί καλὰ!

Αὐτὸς θὰ ἔχῃ βέβαια φορέματα.

Τρίγω ἀμέσως Μακεδόνος νὰ γενῶ.

Σκηνὴ Ε'.

Δημοσθένης (εἰσέρχεται γελῶν).

Νόστιμον εἶναι καὶ τὴν πίστιν μου αὐτό.

Ἦλθ' ἕνας νὰ μὲ κλέψῃ καὶ τὸν ἔκλεψα.

Αὐτοὶ οἱ λωποδῦται θὰ μὰς κάμωσι

ν' ἀρματωθῶμεν ὅλοι σὰν τοὺς ἀστακοῦς.

Βρὲ τί χολέρα εἶν' αὐτῆ πού κόλλησε

μὰς τὴν πρωτεύουσάν μας καὶ δὲν ἔννοσι

νὰ φύγῃ! Μὲ τὸ ἕνα τὸ ἀτμόπλοιον

μὰς φεύγουν, μὲ τὸ ἄλλο νᾶσου κ' ἔρχονται.

Μὲ πλησιάζει ἕνας 'στὸ στενὸ 'δῶ καὶ . . .

— Τί ὦρα εἶναι, κύριε παρακαλῶ;

— Ἦ ὦρα εἶναι: . . . Ἐξ γιομάτες; κύτταζε

τὸν λέγω, καὶ προτεινῶ τὸ βεβόλθερ μου.

— Ἄφησε κάτω αὐτὸ τώρα πού κρατεῖς,

ἢ σοῦ πετῶ εἰς τὸν ἀέρα τὰ μακαλά.

Τ' ἀφίνει καὶ ἀκόμη τρέχει. . . Χὰ, χὰ, χὰ.

Τίνος νὰ ἦναι τώρα ἡ βελαδ' αὐτῆ;

Ἄς τρέξω 'στὸν « Δίωνα » πῶχει μέρμιναν,

νὰ γράφῃ τὰ δελτία τ' ἀστυνομικά.

(Ἀκολουθεῖ)

2.

ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ
ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ
ΚΟΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ.

Σκηνή ΣΤ'.

(Εισέρχονται εις τὴν σκηνὴν διάφοροι νέοι· εἰς εἴς αὐτῶν κρατεῖ
λιθῆραν καὶ ἕτεροι μαντολίον).

A'. νέος. Καὶ τώρα πάλιν τί σταθήκαμε ἐδῶ ;

B'. » Πῶς ! Κι' ἄλλην σιρηνάταν θεὸν νὰ κἀνωμεν ;
Δὲν πάμε παρακάτω.

Γ'. νέος. Διαβολάκι σὺ
Θέλεις νὰ πάμε ὅσπιν 'δική σου.

B'. » πῶς ὅσπιν 'δική σου τόσπιν ὄρα παίζουμε !
Bέβαια.

Γ'. » Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, ὅτὸ μεσσίον κάτωμα,
καθεταὶ τοῦ Σπουρακὴ ἢ σκορδόπιστη,
ἕνα κομμάτι πρώτας.

B'. νέος. Νὰ τῆς παίζουμε
λοιπὸν ἕνα κομμάτι, γιὰτὶ ἔχομε
κι' ἄλλου νὰ πάμε.

Γ'. νέος. Ποιὸ θὰ παίζουμε λοιπὸν ;
'Ελεῖτο τὸ νοκτοῦρνο ποῦ ἐπαίζαμε
στὴν εὐμορφῆ τοῦ Νίκου.

A'. νέος. Τὸ λοιπὸν ἐμπρός.
(Πρὸς τὸν κθαριστή).

Εἶσαι καλὰ κορδάτος ; σῆκωσε τὸ ντό.
'Ακόμη ἐκεῖ, φθάνει· πῆλας τώρα SOL.

B'. νέος. Παιδιά, πρωτὸ ἀρχήστε σὰς εἰδοποιῶ,
ὅτ' εἰν' ἐδῶ τὸ τμήμα τ' ἀστυνομικῶν,
καὶ δὲν μ' ἀρέσει ν' ἀποκρίψω παντελῶς,
εἰς τὸ κατῶγι μέσα μὲ τοὺς ποντικούς.

Γ'. νέος. 'Απόψε εἰν' ἡ τελευταία κυριακὴ
τῶν ἀποκρῶν κ' οἱ κλητήρες δὲν 'μιλοῦν.
Εἶναι ποντίκια κ' ἡμεῖς γάτοι.

B'. νέος. Μάλιστα
'Ερωτευμένοι (Μιμούμενοι τὴν γαλήν).
Νιάου, νιάου, ψίτ, ψίτ, ψίτ.

Γ'. νέος. Λαμπρά, 'Αλέκο ! Bis !

B'. » 'Αρκεῖ ; Λοιπὸν ἐμπρός.
Αὐτ' ἡ ἀστυνομία μὰς παρέσυρε.
'Εγκλημα εἶναι τὸ νὰ τραγωδῆ κανεὶς ;
Στὴν Βενετιάν . . .

Γ'. νέος. Δὲν κυττάζου, ἀδελφῆ,
τοὺς λωποδύτας καὶ τὰ χαρτοπαίγνια
ὅπου μαστιζοῦν τὰς 'Αθήνας, μόν' ἐμὰς
τοὺς κανταβόρους τοὺς ἀθῶους, πῶχομε
στὰ χεῖλη τὴν καρδιά μας.

A'. νέος. 'Εγὼ εἰξευρα
οἱ μεθυσμένοι ὅτι ἔχουν μοναχὰ
στὰ χεῖλη τὴν καρδιά τους, ὅχι ὅμως καὶ . . .

Γ'. » Σὲ διακόπτω μὴ κατὰ τοὺς ποιητὰς
δὲν εἶναι μέθη καὶ ὁ ἔρωσ ;

B'. » Βέβαια.
Καλὰ σὺ λίγει, 'Αλέκο !

A'. » Εὐγε, φίλε μου !

A'. » 'Ακόμη, κθαριστά, δὲν ἐχόρδισας ;
'Ο δικόλος νὰ πάσῃ μούσπασε τὸ λα.
Αὐτὴ ἡ ὑγκρασία σπαῖζει τῆς χορδαίς.

B'. νέος. Κ' ἐμένα μ' ἔχει σπάσει.

Γ'. » Σίνα σ' ἔσπασε . . .
ἐκείν' ἡ κυροματά.

- Β' .** Πράγματι, παιδιά.
Μία ματζά της, λες, μ' έλαμπικάρισε,
'σάν ν'έπερα καθάριστο.
- Γ' .** Παρομοίωσις
πρωτότοπος, άλλ' ήμισια ποιητική.
- Β' .** 'Ο έρωσ ναί, έπένευσε τούς ποιητάς,
πλήν ποιήσις δέν είναι, είναι πίσις
καί έπιμένω εις τήν παρομοίωσιν.
- Γ' .** *είος.* Ένας κλητήρας έρχεται.
- Β' .** *Ας έρχεται !
- Γ' .** Σταθήτε ντουροι.
- Δ' .** * Νά μιλήση μοναχά,
του σπαζω τήν κιθάρα 'στό κεφάλι του.
- Δ' .** *είος.* Κ' έγώ τό μαντολίνο.
- Β' .** * 'Ηουχάσατε·
κι' αυτό δέν μας συμφέρι.
- Γ' .** * Νάτος, έφυγε !
Τρέχει πρός άγραν λωποδύτου.
- Β' .** *είος.* Βλέπετε !
Αύτοι πρό πάντων έχουνε τό μάτι τους
στούς λωποδύτας καί τά χαρτοπαίγνια,
άλλέως δέν θά τράβιχαν κολόκουρο . . .
άπ' τό κουβέρνο, μή τό πάρατε άλληως.
- Δ' .** *είος* Τι κάνεις τώρα σύ με τήν κιθάρα σου ;
- Δ' .** Δέν βλέπω νά περάσω τή χερδή άκους
νά μή άνάπτουν τά φανάρια, έπειδή
στόν καζαμιά ειδ' άπλωσ ό δήμαρχος
άπόψε ότι έχομε πανσέληνο,
χωρίς νά λογαριάση και τά σύννεφα,
πού μουτζουρώνουν τό λαμπρόν της πρόσωπον.
- Β' .** *είος* Δέν είναι άποκρέω ;
- Δ' .** * Αί, μ' αυτό ;

- Β' .** * Λοιπόν,
Έπερε κ' ή σελήνη νά μασκασουθη.
- Δ' .** * *Αναψε ένα σπύρτο, άδελφέ· εάν
τούς δρόμους νά φωτίζουν τήν συνήθειαν
δέν είχαν με βρεταίνας, θά έπιπτομεν
σέ κένα λάκκον με άσβέστην άφρευτα.
- Β' .** *είος.* Τι νά σοϋ κάνουν κ' αί βρεταίνας, δύσκολον
νομίζεις τάχα νά τό πάθωμεν κι' αυτό·
χρειάζεται· πιλότος και εις τήν ζηράν
σ' αύτάς τās περιστασις· όπου βλέπετε,
παιδιά, και κτιζουν άνοιχτά τά μάτια σας·
- Δ' .** *είος.* Και μήπως τώρα τάχα τάχομας κλειστά ;
- Γ' .** Έγώ νά κλεισω μάτι έχω τρεις βραδυές,
μ' αυτά τά καρναβάλια, κ' επιτρέψατε
ν' άπέλθω εις τά μίγαρχά μου, κύριοι.
- Β' .** *είος.* Τι ; Μεγαρίτης είσαι άπό τής όκτώ
νά θέλης νά κοιμησαι με τής όρνιθες !
Δέν τό κουνεις.
- Γ' .** *είος.* Νυστάζω.
- Β' .** * Τό χασκουρητό
Αυτό νά τό άρήσης· δέν γελζε έμέ·
Κάπου άλλου νά πάγη.
- Γ' .** *είος.* Στήν φιλικήν μας
σας λέγω, έχω μίαν νύσταν, κύριοι,
πού δέν σας βλέπω.
- Β' .** *είος.* Δέν πειραζει· καθήσο
και μή μας βλέπετε.
- Γ' .** *είος.* Δικασέδασιν λοιπόν
λέγετε τούτο νά κοιμούμαι όρθιος ;
- Β' .** * Και τό σταγιό, παιδι μου, βλέπετε ό θεός
τό έακαμ· τί νά του κάμης του θεού

- σάν ἦναι τέτοιος· ἔλα! Πάρ' τὸ βράτσο μου
κι' ἀκούμθα.
- Δ. νίος.* Τέλος πάντων εἶμαι ἕτοιμος.
Ἐμπρός! τὴν σερινάταν μας!
- Α. ** Sol.
*Β. ** Κ' Ἐλεγες.
- νὰ φύγης· αἶ, τί ἄλλο ὠραιότερον,
νὰ ρογγαλιζῆς· καὶ ν' ἀκούς μουσικὴν.
- Δ. νίος.* Αὐτ' ἢ ἄρχιστα ὁμως τοῦ ρογγαλητοῦ,
Εἶν' ἕνα φάτσο μὲ τὴν ἄρμονιαν μας.
- Β. ** Τώρα γυρεύεις φύλλους 'εἴ' ἄχουα ἐσύ.
Σκηνὴ Ζ'.
- Λίβρονται:* τὴν σκηνὴν διάφοροι προσωποφόροι μὲ μουσικὰ ὄργανα).
- Α.* (Χειροκροτῶν).
Λαμπρά! Ὡραία! Εὐγε! Bis! Σὰς βεβαίῳ
δὲ τ' ἢ φωνὴ σὰς εἶναι κἀτὶ ἕτακτον.
Δὲν εἶσθα: πλέον αἰδώς, ἀλλ' ἀηδών.
Σὰς συμβουλεύω μόνον νὰ σπουδάσῃς
τὸ κλαρινέτο, ἐπειδὴ συγγέλιαν
μεγαλὴν ἔχει μὲ αὐτὸ ὁ λάρυγξ σὰς.
'Ανακριθῶλος μουσικὴν γνωρίζετε·
Καὶ ὡς πῶς φθάνει ἢ φωνὴ σὰς; ἤθελον
πολὺ νὰ μάθω.
- Β.* Ὡς τὸ εἰ δὲν ἤκουσες;
- Α.* Μπερὸν ἤνατουράλλε;
- Β.* ἤνατουράλλε.
- Α.* (Μετὰ θαυμασμοῦ) Ὡ,
εἶσαι τενόρος τὸ λοιπὸν μὲ τρικαντό.

- Δ. νίος.* (Μετὰ θυμοῦ). Αἶ, φθάνει!
- Α.* Φθάνει! Ὅχι δὰ, ἀρήτατε
νὰ εἰς θαυμάσω 'λίγο' δὲν μὲ εἶπατε
τὸν Παριζίνον εἶχατε διδασκαλον;
Χαρὰ 'εἶτον μακαρίτη· νὰ εἰς ἔουε!
Νὰ ζοῦς' ὁ μακαρίτης νὰ τὸν ἤκουε
ἠθέλατε νὰ πῆτε.
- Β.* Τοῦτο ἀκριθῶς.
Α. Καὶ εἶσθε φραγκοράπτες τὸ ἐπάγγελμα;
Β. Πῶτημα τώρα θέλει.
Α. Νὰ τ' ἀλλοίξῃτε.
Τὸ σκύψε, σκύψε, θὰ εἰς βλαψὴ τὴν φωνήν.
Νὰ γίνεται μισίτης.
- Β.* Ὅχι' ἠθο-οἰοῖς,
καλλίτερον νομίζω.
- Α.* Ναι, ἠθο-οἰοῖς.
διψᾷ δὰ τόσοσ ἢ ἑλληνοικὴ σκηνή.
- Δ. νίος.* Ἄν φέρης προσωπίδα εἰς τὸ πρόσωπον,
καὶ μεύχεις ἕνα λόγον περισσότερον,
κράτησε 'λίγο τὴν μακαρσύνην σου,
νὰ μὴ σὲ κάμω εἰς τ' ἀλήθεια μακαρά.
- Α.* Καὶ μὴ μακά δὲν εἶμαι ἐξ αἰτίας σὰς;
'Ἐκινῆ ἢ βελιδά πού μου ἐξέρψες;
δὲν μ' ἔρχεται καθόλου· ἤθελα ἀντράκ
κ' ἐγὼ νὰ πάγω 'εἶτον Περδικῆ τὸν χορὸν . . .
'Ἄλλως δὲν ἐξηγήτε θὰ μοῦ ἐλεψες
τὴν τσόχαν, κατεργάρο· εἶν' ἐπάνω μου
ἐκείνη ἢ βε-άδα σάν . . .
- (Ἀκολουθεῖ).

3.

ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΝΙΚΟΔΑΡΑ

ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ.

- A'. *είας*. 'Ενόησα.
μικρὸ σαμάρι εἰς μέγρον ὄνον.
- Ὀδοί*. "Ω !!!
- A'. Ὁρατα ! ἄλλὰ μέτρο εἰς τὴν βῆχιν σου ἐπήρες, καὶ θὰ τὴν φερτώσ' ἔπαυ σου.
- B'. Καλὰ, καλὰ, πλὴν τώρα ξερωτότως μας, παρακαλῶ, διότι ὅλοι ἔχουσι τὰ ὄριά τους.
- A'. Μόν' ἡ νόστιμάδα σου δὲν ἔχει, βλέπω, Ἄδωνι μου, ὄρια. Μὰ τέλος πάντων σὺ δὲν υποφέρεσαι.
- B'. Ποιά τάχα νάσαι ποὺ 'πιφέρει δι' ἐσέ.
- A'. Ἦθελα νάσου εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐγῶ, νὰ σὲ θυμόνω κάθε ὄρα, ἐπειδὴ εἶναι ὄρατος νὰ θυμὸν' ἢ καλλονή.
- B'. Τὶ νόστιμα τὰ λέγει τὰ λογάκια του !
- A'. Καὶ σὺ ἐδῶ, Σπυράκη; Πόσον χαίρω ποὺ σὲ βλέπω κανταθάρον ! Τὶ μοῦ κάνεις; Πῶς τὰ πᾶς, ἀλθίεια, μὲ τὴν ἐρωμένην σου τὴν Ζαχαρούλα; Ζαχαρώνεις κάποτε, ἢ μοῦ ἐρεισταλιάζεις εἰς τὰ πόδια σου ;
- B'. Βλέπω, Σπυράκη, σὲ γνωρίζει καὶ καλά.
- A'. Καὶ σὲ μὴ δὲν γνωρίζω τάχα, φίλε μου ! Τὶ νάα' πὸ τὴ Σύρα; Ἄχ, μοῦ ἔταξες ἕνα κουτί λουκουμάκια κ' ἐπαίμαξα κ' ἐγῶ κουτί νὰ μὴ δῶ, ἀλλὰ ποῦ κουτί ! Ποῖος νὰ ἦναι τάχα ;
- B'. Εἰς ποῖον ἔταξες λουκουμάκια ;
- B'. Ποῦ θυμοῦμαι; εἰς πολλούς.
- A'. Ἄλλι
δὲν γλύκανης τὸ δόντι κανένας· αὐτὸ τὴν φιλικότην κάπως μ' ἱκανοποιεῖ.
- A'. Ἄμ' σὺ, Ἀλέκο, τί μοῦ κάνεις ; Ἦκουσα πῶς θ' ἀναγνώσης κάτι τι στὸν Πανασόν.
- B'. Ἦθελα ἀπὸ τώρα νὰ σὲ συγχαρῶ, διότι εἶμαι πλέον παρὰ βέβαιος, ὅτι κατόπιν δὲν θὰ πρᾶξω τὸ αὐτὸ.
- B'. Ὁρατο κομπλιμέντο, φίλε, σ' ἔταμα !
- B'. Τὶ περιμένεις ἀπὸ ἕνα μασκαράδ !
- A'. Κ' ἐγῶ σοὶ λέγω, ἢ νὰ γαίτης μασκαράδ καὶ σὺ, παιδί μου, ἢ νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς, γκατὶ πολλὰ θ' ἀκούσης εἰς τὸ πρωί. Αὐτοῦς καλὴν ἡσυχίαν νύκτα !

Β'. Καλὴν νύκτα σας!
Ἡ μουσικὴ εἰς ἔργον καὶ ἴ' ἀπέθωμεν,
φιλικαὶ μακαράδες καὶ συναδελφοί!

Α'. Ἄν εἶπα κ' εἶχα λόγον πού σας 'παίραξε,
ἀπλῶς τὸν εἶπα χέριν ἄντατόττου.
Δὲν εἶναι ἀποκρίω; Καλὴν νύκτα σας!
Σὰς εὐχρημαί ὄραϊν διακαίδασιν!

(Ἀπέρχεται προσκυμαίνων τὴς μουσικῆς.

Β' γόος. Πόσον κερθίζει νῆμα μακαράς κεναιεῖ.
Σὰ βρίζει, καὶ δὲν ἔχεις τίποτε νὰ 'πῆς.
Λοιπόν, ὦ φίλοι, τί καθήμεθα εἶλω;

Α'. Πῶμα καὶ παρακῶμα κ' εἰς τὰς ἔνδεκα
τραβῶμας ὄλοι τότε εἰς τοῦ θείου μου
τοῦ Σεβαστοῦ, πού ἔβχη κρῖα φρυγῆτά,
μακαρονῶμα καὶ γκαλατομπούρεκο. (φρύου).

Σκηνὴ ΒΒ'.

Πετράκης καὶ Δημοσθένης.

Πετράκης. Θά μοι δεικνύεις, φίλε, τὴν βελὰδα σου,
δὲν θά μοι κἀμας ὄμως πακατή-την
πακατὰ κἀμαϊν' ὅταν δηλαδὴ
χορεύω κ' εἶλω κῆτω ἀπὸ τὰ κερθῆ,
χωρὶς νὰ θέλω εἰς τὴν μέσην τοῦ χερσού,
νὰ μὴ μοῦ εὐλῆς τῆς φωναιεῖ, μὴ πέρουνη
τάμα κερθῆ ἔπανω στὴν βελὰδα σου!

Ἡ ὅταν, φίλε, κουρασθῶ καὶ ὄραϊς
μοῦ εἶθω νὰ καθῆσω, οὐ νὰ μὴ μοῦ 'πῆς
μη καθῆσαι, διότι τὴν βελὰδα μου
θά ταλακώρη; ἂν δ' ἔπανω εἰς τὸ βῆμα
μοῦ εἶθω ζαλιὴ κ' ἔξερμα μακρῶς, πλατύς
τὸ πάτωμα μετόπισθεν.—Ὅλα γίνονται:—
μὴ ξερωμένης ὡσὰν νὰ ἔδραγματε,

κἀνέμας εἰρήνης σκορπιὸς τὴν πτέρναν σου.
Κι' ἂν ἀκουσθῆς εἰς τὸν τυχόν, φίλε μου,
κι' ἀδιστασθῶ ὀλιγον, δὲ μὴ. . . Τι γελᾷς;

Δημοσθένης. Γελῶ διότι πρέπει νὰ γελῶ μ' αὐτὰ
πού λέγεις: μήπως τ'ἀπαθεῖς ὅσα μοῦ λές;

Πετράκης. Τ'ἀπαθεῖ λέγει! Ἄλτρω καὶ τὰ ἔπαθ'!

Τὴν περκαμένην κουρακὴ μοῦ ἄνευσε
ὁ φίλος Περδικούλης τὴν βελὰδα του.
Καλλίτερον νὰ ἔσπαζα τὸ ποδι μου
πρωτῶ ὄπισθω νὰ χορεύσω: τ' ἄτανε
ἐκεῖνο! εἰς τὸ στέργο, λές, μοῦ καθῆσαι
ὁ Περδικούλης καὶ εἰς κἀθε βῆμα μου,
ε πρόσχε τὴν βελὰδα μοῦ ἔρωναζε.

Δημοσθένης. Καὶ οἱ προσκεκλημένοι τ'ἔβλεπαν αὐτὰ;

Πετράκης. Τ'ἔβλεπαν λέγει! ἠθληταὶ καὶ ἄρσενικοὶ
ἄρχισαν νὰ μὲ πέρουνη σὸ κορθίδο.
Ὁ ἕνας νὰ μοῦ λέγη μὴδραγεται σενανῆ.
Τ' ἀνάπαλιν ὁ ἄλλος: ὅτι δηλαδὴ
μὲς τὴν βελὰδα πλέω σὰν καρρῆς μὲς τὸ
σακκί: ὁ ἄλλος τ' ἄλλο, καὶ μ' ἐσύσταϊνε
τὸν βράκτην του συγχρόνως: ἔγινετα σκαλι
ἐπ' τὸν θυμόν μου.

Δημοσθένης. Εἶγες πολὺ δικαίον.

Πετράκης. Δικαίον λέγει, ἔως εἰς τὸν οὐρανόν.

Μόνος αὐτὸς γνωρίζει τί 'δοκίμασα

καὶ τι φαρμάκη ἦμα κῆνη τὴν στιγμήν.

Δημοσθένης. (Κτυπῶν αὐτὸν θαμπωτικῶς εἰς τοὺς ὄμους)

Ἄ, τὸν καυμένον τὸν Πετράκη, πῆσσευσαν
ἡ ἱστορικὸν σου αὐτὴ μὲ συχναίει.

Πετράκης. Πιστεύω γιχτι εἶσαι νέος μὲ καρθῆ.
Δημοσθένης. Καὶ ἐπὶ τέλους ποτὸν πέρας ἔλαθιν
αὐτ' ἡ σκηνή; Νὰ μαθῶ εἶμ' περιέργως.

Πετράκης. Πετῶ κ' ἐγὼ στὰ μούτρα τὴν βελὰδα του,
φιλικαὶ Δημοσθένης, τὴν ἱστορικὴν
καὶ τρέγω εἰς τὸν ὄρμον ζεμανικότης,
ἀρίων ὄπισθὲν μου γέλωτ' ἀδισταστικόν.

Δημ. (γελῶν) Καὶ πῶς δὲν τοῦ 'πετύθεσαι καὶ τὸ γάντι σου;

Πετρ. Τὸ 'σαθήθην τοῦτο ἀλλὰ ἦτο δεικαίωθ.

Δημ. Σωστό! τὰ ξένα πράγματα δὲν τὰ 'πατοῦν.

Πετρ. Ὁρκίσθην τότε ὄρον βοθεωστικόν.

Δημ. Τὸν ὄρον σου ἴ' ἀκούσω ἤθελον πολὺ.

Πετρ. Ποτὲ βελὰδα ζένην νὰ μὴ δεικαίωθ.

Δημ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι Περδικούλης, φίλε μου.

Πετρ. Λαμπρά! Δὲν εἶναι ἄλλο ζῶον ἐς αὐτόν.

Δημ. Κ' εἰς ποῖον προσκελήθης, φιλικαὶ, χορῶν;

Πετρ. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Σεβαστοῦ.

Δημ. Κ' ἐγὼ καὶ προσκελήθην, ἔγωμας λοιπόν.

Πετρ. Δὲν ἀμυριβάλλω θά περῶμασιν λαμπρά.

Δημ. Τὶ λόγος, ἄφρο θανά εἶμαθα μακί.

Πετρ. Τὸν Περδικούλην φθάνει νὰ μὴ κμηθῆς.

Δημ. Μὰ μὲ προσβῆλεις, φίλε μου, τὸ ἐνάεις!

Πετρ. Τι; Μιλῶμας, τιμωρέμας, φίλε μου!

Δημ. Δικαίον ἔχεις ὄμοιος σὸ τοῦ χυλοῦ κρη,

ρυσθ' καὶ τὸ γκαρπύ, εἶναι ρυσταίνον.

Πετρ. Δὲν μ' εἶπες, Δημοσθένης.

Δημ. Λέγει, φίλε μου.

Πετρ. Εἶναι κινουόργμα ἡ βελὰδα;

Δημ. Βέβαια.

Πετρ. Χαίρω, διότι ὡς ἡζούρης, φίλε μου,
ἐκ τῆς ἐνδυμασίας μόνον δυστυχῶς,
ὁ κόσμος κῆνει περὶ τοῦ ἀτόμου σου.

Δημ. Ναι, ναι, Πετράκη, τὸ καλὸ τὸ φόρημα

σὲ συνιστᾷ καλλίτερον, ἢ ἡ τιμῆ.

Πετρ. Αὐτὸ, ἀλήθεια, τὸ καλὸ τὸ φόρημα,

κτυπᾷ στὰ μάτια μᾶλλον περισσότερο.

(Ἀκολουθεῖ).

4. ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ
ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ

ΚΑΜΟΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ.

Σκηνή Θ'.

(Όμοιο του κυρίου Σεβαστού).

Μαρία και Γιάννης.

- Μαρία.* Μά τι με πέρνεις άπ' όπισθα ήθελα
δεν ζεύρω, σάν κανένα μαλλιαρό σκυλί.
- Γιάννης.* Άχ, ή καρδιά μου μάλλιασε.
- Μαρία.* Τι ; Μάλλιασε !
- Γιάννης.* Ναι, μάλλιασε να περιμένω ; να σου 'πώ.
δεν είναι καρναβαλιχ ;
- Μαρία.* Αι, και τί μ' αυτό ;
- Γιάννης.* Τόσο κερύ νηστεύω 'κείνη την ήλια,
ήρεν να την πασχάσω μ' ένα σου φιλι.
- Μαρία.* (Γλώσσα) Φαγιό δεν είναι ή ήλια πασχάλια,
στάσου να ήλθω πρώτα ή σαρκκοστή.
- Γιάννης.* Και μή δεν είναι τάχ η σου πασχάλια
σάν τρώγεται με κρέας ! Αι ;
- Μαρία.* Αυτό το μάγουλο
δεν βενά το φίληση παρ' ή άνδρας μου.
- Γιάννης.* Και μήπως δεν θα γείνω άνδρας σου έγω !
- Μαρία.* Δεν λέγω καλός είσαι. όμως δι' εμέ
δεν είσαι, κάποια άλλη θα βρεθί.
- Γιάννης.* Λοιπόν
κανένας πυροσβέστης θα μ' έπρόλαβε.
- Μαρία.* Ά, όχι εις τίς φως μου.
- Γιάννης.* Τότε, μάτρη μου,
γενού σ' πυροσβέστης στην καρδιά μου άχ !
Άναστειλω κ' έξω βγαίνει ό κανόν,
καπνός από καμινι, όπου καθούσου
θενά με κάμρη, να μαυρίσω άξαρικ
καθώς τον Χριστο τον άραπι.
- Μαρία.* Χά, χά, χά.
σάν έκείνο το τραγουδι άπρακαλλεατα.
- Γιάννης.* Για δές με πώς κατήντησα
μαύρος σάν τον άραπι,
δεν ειμ' από την άραπιά
μόν' ειμ' άπ' την άγαπι.
- Μαρία.* (Γλώσσα) Λοιπόν σ' άρρέσου μ' άλλους λόγους τά ζουά
Γιάννης. Μ' άρρέσου λέγει, σάν τ' άσκα 'στά παιδιό !
Μαρία. Σάν καρναβάλια πούμαι είπαμε πολλά.
Πάγαμε τώρα εις το μαγειρείο και σ' ό,
να ψήσες τής μπακαλατίας.
- Γιάννης.* Τι ; δεν το κουνώ.
- Μαρία.* Δέν φήνω τίποτε, άν δεν τ' άψήσω !
- Γιάννης.* Βρέ, τράβα τή δουλειά σου κ' έχωμε δουλειά.
- Μαρία.* Μά τί εκληρά ποσ είσαι, τί άναίσθητη,
καυμένη, δεν λυπείται, δεν με συμπονεί ;
- Μαρία.* Μά τί, τον ήδικόν σου τον έξάψαλιμο,
θ' άκούω 'όταν ώρ' άποκρηάτικα !
- Γιάννης.* Μά δεν το νοιάθεις ότι σ' άγαπώ, μαρη !
- Μαρία.* Και ποιος σου είπα να με άγαπήσεις, βρέ !

- Γιάννης.* Ποιός ! Σ' ή ήλια ; όταν σου πρωτόεπα
ότι μ' άρρέσει, χωρίς να σ' άγαπώ
'στ' άλήθεια άκούη, σ' δέν έπρεπε λοιπόν
τά κλάματα ν' άρχισης ; αυτό μ' έκαμε
να σ' άγαπήσω τότε.
- Μαρία.* Έγώ ήρχισα
τά κλάματα ! βρέ μήπως όνειρευσαι !
- Γιάννης.* Θαρρώ πως δεν κοιμομαι να 'νιερύμασι.
- Μαρία.* Μά τέλος πάντων ποτέ έλαχες έγω
γιγ' τα 'δικά σου κάλλη ;
- Γιάννης.* Τώρα να σου 'πώ.
Μιά φορά θυμάσαι που έπάστρεβες
εις τήν κουζίνα τά κρομμύδια . . . τί γελας ;
'Άρης να τελειώσω. Τι παράξου
λοιπόν σου είπα και γελας ! — Αυτό
τά γέλοχα θα με σκάσου.
- Μαρία.* Πήτσουα επί τινος άνακλιτερου άσημαίνουσα εκ του
πολλού γίλουτος). 'Ω, νάχρη καλό,
με τήν καρδιά μου μ' έκαμες κ' έγέλασα.
Μου 'πόνεσαν τά σκότια, δός μ' ένα νερό.
(Δίδων αιτή εν ποτήριον πλήρες ύδατος).
- Γιάννης.* Άκούς να πάθω από γέλοχα, τί τραλή !
Φέρε μ' ένα κρομμύδι σ' παρακαλώ.
- Μαρία.* Τι να τό κάμρη ;
- Γιάννης.* Τι σ' μέλει, βέρ' το σ' ό,
τι με κουτάρεις με τό στόμα άνοικτόν,
ώσαν κανένας μπουφας ;
- Γιάννης.* Άχ, ή γλώσσα της
σάν τό κρομμύδι καίει, με τά μάτρη της
βλάσσω χόνου 'στ'ς καρδιάς μου τήν πληγή.
- Μαρία.* Θα τό ύποχρεώσω τώρα ό ήλιος
να τό παστρέψη κ' άν 'ετα μάτρη δάκρυα
δεν τούλθου, να με πέρη γιγ' γυναίκα του.

Σκηνή Η'.

- Σεβαστός.* (Εισερχόμενος).
Αι, σ' ό, Μαρία, πώς πηγαίνει ή δουλειά ;
Τής λάμπας, βλέπω, άκούη δέν τής άκαψες
κ' ή ώρα πλησιάζει, τ' ώρολόγιον
κτυπά τās ώρες ; ήλα, κάμε γρήγορα.
'Ερπίδες κ' ένα μάλτι εις το μαγειρείο ;
'Ερρόντισες λι' όλα ;
- Μαρία.* Μείνκ' ήουαες,
άρέντο, όλα είναι έτοιμα.
- Σεβαστός.* Καλά.
Όθλω άπόψε να διασκεδάσωμε.
Τώρα θα ήθλου κ' οι προσκεκλημένοι και
(Εισέρχεται εν σπουδή ό Γιάννης).
'Εδώ τί θέλεις εσύ, Γιάννη όκνηρ !
- Γιάννης.* 'Ηλθα, ή Μαρία να μου δώση τά κλειδιά,
μωροδικά να πάρω γιγ' τό γλύκισμα.
- Σεβαστός.* Έβαλες εις τή σούβλα τά πούλια ;
(Ο Γιάννης καταναίει διά τής κεφαλής).
Καλά
κύτταξ να τά ψήσης, ή σ' έσουβλίωσα.
- Γιάννης.* (Ίδιος). Άν δεν τ' άψήσω μόνος μου θα σουβλίσω.
(Πόρε τήν Μαρία).
Να τό κρομμύδι.
- Μαρία.* Τρίψε το 'στά μάτρη σου.
- Γιάννης.* Σ' να τό τριψής που τό ζήτησε.
(Άκούουβει).

5.

ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ

ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ

ΚΟΜΩΔΙΑ ΕΚΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΝ ΜΙΑΝ.

Μαρία. Σκαμός.
Γιάννης. Νά κάσως σύ πού έχεις γλώσσα του φιδιού.
 Γιά άγγελο σ' έπιαρ μέσκι διαβολός.
Μαρία. Διαβολός νά σέ πάρη.
Γιάννης. Πάρε με λοιπόν.
Μαρία. "Α. Ξεκουμπήσου.
Σεβαστός. (Πρόε τόν Γιάνν.) Ζωηρότης, κίνησις.
Γιάννης. (Φεύγων) "Αχ, ή γυναίκα, καλά λέγουν πρόμπροσά
 πώς έγεννήθη κι' άπ' αυτόν τόν διαβολό.
 ("Γουρίστες μί σολήν άναγγίλιον.)
 'Ο κώριος Μουσιδής.

Σκηνή ΙΑ΄.

Σεβαστός, Μουσιδής και Μαρία.

Μουσιδής. (Εισρχόμενος.) Καλοπέρασες!
Σεβαστός. Καλώς τόν παιδικόν μου φίλον, τί θα 'πρ
 άρχαίος φίλος! ήλιος πρόσιος.
Μουσιδής. Νά σου 'πό,
 φίλε μου, ήλθα πρώτος εξεπίτινες.
 θέλω νά ύπεβάλω εις τήν κρίσιν σου,
 μίαν ρομάντσαν νέαν πού συνέθεσα.
Σεβαστός. Έε τών προτέρων σέ συγχαιρώ.
Μουσιδής. "Όχι, δά.
 ποτέ μή κρίνεις πριν άκούσης, μάλιστα
 τήν μουσικήν.
Σεβαστός. (Ίδία.) Τί τρέλλ' αυτός ό άνθρωπος,
 καλά και σώνει τόσα 'στά γλοσσάκια,
 νά θέλη ώς συνθέσει νά θυμαζήτακι.
 Καθ' όλα τ' άλλα είναι άνθρωπος λαμπρός,
 'Αλλ' έχει τήν μακίαν νά σού τραγουδή.
 Δίδει και τέτοιοι τόνον 'στην φωνήν του πού
 γελά κι' ό πλέον σέβρος.
Μουσιδής. Σέ βελχιώ.
 καλλίτερον κομμάτι δεν συνέθεσα
 ούτε έλπίζω νά συνθέσω. "Εμπνευσίς!
 "Α, είναι θεόν, θεόν πού ή έμπνευσις!
 Σέ άνούφνει, δίχως άερόστατον.
Σεβαστός. Λαμπρό ταξίδι!
Μουσιδής. Σέ πηγαίνει κι' άναυλω.
 "Α, δεν σου είπα μία χήρα φίλη μου,
 ήκουσε πρώτη τήν ρομάντσαν μου αυτήν
 και κατεβήλθη δ, μ'ά είναι, φίλε μου,
 ένα κομμάτι, έπου θέλει φιλημα!
Σεβαστός. "Η χήρα!
Μουσιδής. "Όχι, ή ρομάντσα μου, καλέ.
Σεβαστός. Νόστιμον τούτο, άλλα και ή χήρα σου
 θα ήν' ένα κομμάτι . . .
Μουσιδής. (Χερματιόμενος.) "Αστειόεσσακι.
Σεβαστός. Παντάπασιν ώ, νά μή σ' είξωρα. καλά.
 Τόν βίον σύ διήλιθες και διέρχουσαι
 άκόμη, μέσφ τών ώραίων γυναικούν.
 Εξέρουεις κατά βάθος τόν σφυγμόν αούτων,
 και τάς σκληρόνεις έλας με τόν τρόπον σου.
 "Έπειτα έχεις τόσα προτερήματα!

Είσαι γαιολόγος, θμολιπτικός,
 ψάλλεις ώρατα, παίζεις κλειδοκούμβων.
Μουσιδής. Τί νά με κίρη; όμως πούμαι, φίλε μου,
 κούφρο καρδιά· έμέ πλέον βάλε με
 εις τά άρχαία τής άγάπης; γέλασα.
Σεβαστός. Γκαρσόν δεν είσαι; "Όταν τις δεν νυμφευθή
 πάντα 'ναι νέος.
Μουσιδής. "Αχ. κακά τά φέμματα!
 δεν έχω δόντια.
Σεβαστός. Φορείς όμως ψεύτικα.
Μουσιδής. "Αλλ' εις αυτά πονόδοντος δεν είσχωρει.
 Δεν σπουν καρδιά; είναι, βλέπεις, ψεύτικα.
 Και εις δόντια ό προπάππος μας 'Αδάμ,
 όταν έγειθη . . .

Σκηνή ΙΒ΄.

Εύαρθία και οι άνωτέρω.

Εύαρθία (εισρχόμενη) Καλοπέρα, κώριε
 Μουσιδή!
Μουσιδής. "Ω, καλώς τήν Εύαρθίαν μου!
 "Έσας; προσμένω τόσην ώραν, ήθελα
 νά με άκομπανιάρης.
Εύαρθία (Ίδία.) Ούρι! και όρεζιν
 δεν έχω νά γελώσω.
Μουσιδής. Είναι σύνθεσις . . .
Εύαρθία. Και σεις, παπα, πώς είσας;
Σεβαστός. Δόξα τω Θεώ,
 κόρη μου, δόλιου δεν με άναχλει ή βιά.
 "Έσινη ή γλυκόρριζα μ' ώφέλησε.
Μουσιδής. "Εγώ την πέρωσιν πάντα τήν γλυκόρριζα,
 άλλ' εις έξτράκτουμ, ήγουν εις έχούλισμα·
 εις γιγμπολην πού λέγουσιν ώφέλει πολύ
 εις τήν φωνήν και είναι και μαλακτική.
 (Δοκίμειν τήν φωνήν του)
 do, mi, sol, do.
Μαρία (φύγουσα). "Ας φύγω, μή μου ρύγουν
 τά γέλοια, με αυτόν μας τόν τραγουδιστήν.
Μουσιδής. Φίλε μου, έβην τήν γλυκύτητα αυτήν,
 τού τόνου τής φωνής μου τής μελωδικής
 πιστεύεις; τήν ίφειλω στην γλυκόρριζα.
Σεβαστός. Μά δεν μου λέγεις νά τήν πέρωσιν τακτικά!
Μουσιδής (ισπυρόμενος)
 Πράτει νά τώρη, κι' ό λαϊμός σου, φίλε μου.
 "Άλλως άν ήτον έτσι, ή γλυκόρριζα
 θα ήτον εις μεγάλην υπερτίμωσιν.
 Θα έτραγώδουν έλας τότε κ' ένοστις . . .
 τό άμακ δεν θα είχε χάριν άφρατος.
Σεβαστός. Δίκαιον έχεις.
Εύαρθία. Και πώς ονομάζεται
 ή νέα σου ρομάντσα;
Μουσιδής. "Ονομάζεται
 "Ο πρώτος έρωσ. Πά; σά; φαίνεται αυτός
 ό τίτλος;
Εύαρθία. "Ω, θαυμάσιος! Φανταζομαι
 πόσον έγκλείει πάθος και ή μουσική
 άν κρίνει μόνον έκ τού τίτλου.
Σεβαστός (Ίδία) Χά, χά, χά!
 "Η Εύαρθία ειρωνεύεται λαμπρά.
 ('Ακολουθεί)

Εύαρθία. (Αναγινώσκουσα)

«Ο πρώτος έρωας. Τώρα συναλλάξτε
αυτών τον πρώτον έρωτά σας;

Μουσίδης.

Σεβαστός. (Ίδιε) Ώρατι!

Μουσίδης.

Μήπως έννοεστε, δεσποινίς,

τήν μουσικήν;

Εύαρθία.

Βεβαίως, αυτήν έννοώ.

Μουσίδης.

Σας φρίνεται ίσως εις τήν ηλικίαν μου

Εύαρθία.

Ουδέλωσ' είσατε άληθής

Σεβαστός.

έρκασι τέχνης κκι . . .

Μουσίδης

Έπιθυμώ ν' άκούσω τήν ρομάντσαν σου.

Εύαρθία.

Μίαν πτιγμήν, παρακαλώ· fa, la, do, fa !

Μουσίδης

(Πρός τήν Εύαρθίαν (ειτάζουσα τήν μουσικήν)

Εύαρθία.

Ό τόνος είναι fa. Ναι, fa με si bemol.

Μουσίδης.

Ώρατος τόνος! Έχετε υπομονήν.

Μουσίδης.

Τώρα θ' άνάψουν τά ούρανια έμπρός!

Μουσίδης.

(Δοκιμάζει τήν φωνήν του και άρχίζει νά ψάλλη τήν ρομάντσα.

Εύαρθία.

Εισέρχεται η Μαρία κίρρουσα οίκον με καρτί τοποθετείται

Μουσίδης.

αυτήν επί τινος τραπέζης, άκροθίζεται επί άλλων των Μουσίδην

Μουσίδης.

άδοντα, έγκρηγνυται εις γέλωτας και ρυγείς έρωμαίως).

Μουσίδης.

(Καταπέφρατος εις τού θυμού)

Μουσίδης.

Δέν θά πατήσω πλέον εις τόν οίκόν σας,

Μουσίδης.

άν δέν διώξητε αυτήν τήν έχθραν,

Μουσίδης.

διότι, με τάς Μούσας, τάς ένέκα πού

Μουσίδης.

λατρεύω, με τήν ραβδον μου αυτήν έδώ . . .

Μουσίδης.

Ώ, τήν άθλίαν! είδες 'κει κίθραδειαν!

Σεβαστός.

Μά, κύριε Μουσίδη, σέ παρακαλώ,

Μουσίδης.

μη δίδεις εις τήν δουλαν προσοχήν.

Μουσίδης.

Νά με χλευάση τόνον άχρειείστατα,

Μουσίδης.

και νά μη δίδω λέγεις, φίλε, προσοχήν!

Εύαρθία.

Πίστε τον καφέ σας.

Μουσίδης.

Σας εύχαριστώ.

Σεβαστός.

(Ρυγείς)

Εύαρθία.

Τι τρέλλη βρακιούει εις τόν κόσμ' αυτόν!

Μουσίδης.

Έφυγε κ' άρθηκε τήν ρομάντσαν του.

Σεβαστός.

Τώρα θά έλθω νά τήν λάβω, κόρη μου.

6.

ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ

ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΗ

ΚΟΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ.

Μουσίδης. Ώ, έχει ένκ πάθος άριστούργημα!

Μάλιστα όταν πίπτει στό μινός ρέ,

ώ, τότε πλέον κλαίεις από ήδονήν.

Σεβαστός. Ώ, όχι, όχι, κλαύματα, παρακαλώ.

Μουσίδης. Έγώ θά κλαίω ζήτων, σεις ν' άκούετε.

Καθήκατε στό πημον σας παρακαλώ.

(Η Εύαρθία λαμβάνει θέον εις τό κλειδοκώμ-

βαλον. Ο Μουσίδης προσφέρει αυτή τό

θύλλον τής μουσικής)

Σιωπή! αυτό

δέν σου άρμόζει νά τό έξεταζης σύ.

Πήγαινε τώρα 'ς τήν δουλειά σου κ' άλλους,

προσεατική νά ήσαι περισσώτερον.

(Άκολουθεί)

7.

ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ

ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ.

(Συνίχνα' ὅτε ἀριθμὸν 702)

Μαρία. Θὰ εἶμαι, ναι, ἀρέντη, στὸ ὑπόσχομαι.
Μὰ τώρα ὅπου λείπει ὁ τραγουδιστής,
ἤλθε 'στὸν νουν μου πάλι τὸ τραγούδι του,
κ' ἤθελα νὰ γέλωσω.

Σεβαστός. Τώρα 'γέλασε.
(Ἡ Μαρία ριγίει γέλωσα.)
| Πιὸν 'Α, φίλτατέ μου, μ' αὐτὴν τὴν μα-
νίαν σου,

Εὐαρθία. Τρόντι ἤτο κωμικὴ αὐτ' ἡ σκηνή.
Ἰσημέτης. (Ἀναγγέλλου).
'Ἐρχονται οἱ προσκεκλημένοι.

Σεβαστός. Καλῶς νὰ
ἔρξουν.

Σκηνὴ III'.

Σπύρος, 'Αθηνά καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Σπύρος. Καλοσπέρα, φίλε Σεβαστέ!

Σεβαστός. Καλῶς τὸν Σπύρο.

Σπύρος. (Χαιρετῶν τὴν Εὐαρθία). Δεσποσύνη, χαιρετε!

Εὐαρθία. Ἡ ἀδελφὴ σας δὲν θὰ ἔλθῃ;

Σπύρος. Ἦλθομεν

μαζί.

Εὐαρθία. Ω, ἡ καλὴ μου φίλη 'Αθηνά!

(Ἀναλλάσσου ἐπισπασμένη)

'Αθηνά. Τὸ φορέμά μου βλέπετε;

Εὐαρθία. Ναι, σοῦ ἔρχεται

θαυμάσια! Κι πῶς τὸ ἔραφες;

'Αθηνά. Εἰς τὴν

Λιζιέ.

Εὐαρθία. Αὐτὴ ὡς τόσο ἡ Λιζιέ, ἐμὲ
ἀκόμη μόνε φορέμα δὲν 'πίτυχε.

'Αθηνά. 'Α, ὄχι δὲ, καυμένη, σούρχεται λαμπρά.

Εὐαρθία. Καλὴ, δὲν βλέπετε πῶσον ἐχειλόνοι ἔδω!

'Αθηνά. Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτ' Εὐαρθία μου,

νὰ τῆς τὸ σταίλῃ, νὰ 'στὸ διορθώσῃ εὐθύς.

Σεβαστός. Λοιπὸν τί νὰ ἔχωμε, καλὸ παιδί;

Σπύρος. 'Ἐδὼ τὰ νὰ εἶναι πλέον παλαιά,
ἀγαπητέ μου, δὲν εἰςέρω τίποτε.

Ὁ κόσμος ὅλος εἰς τοὺς μαύλους τῶρριψε,
καὶ ἔρψε τὴν λίμαν τὴν πολιτικὴν.

Κ' οἱ βουλευταὶ μας καὶ αὐτοὶ σχολάζουσι
στὰς ἐπαρχίας καὶ διασκοιδαζουσι.

'Αλλὰ θὰ ἔλθουν πάλιν τὴν σαρκαστὴν
νὰ μάς διασκοιδασοῦν ἐγὼ 'στὴν βουλὴν

περῶ τὴν ὄραν πάντα, ἀπὸ θεάτρον

δὲν ἔχομεν.

Σεβαστός. "Α, τούτο είναι ἑλληφίς τῶν ἀμοδιῶν, μάλιστα ἀσύγνωστος. Τοῦ Κέκρωτος ἡ γῆρας, ἡ γενέτειρα τῶν φώτων, καὶ μὴ ἔχη ἤδη θάκτρον.

Σπίρος. "Ἐν τούτοις, κύριέ μου, ἀνηγαίραμεν ἀκαδημίαν καὶ ἀκαδημικῶν δὲν ἔχουεν οὐτ' ἓνα διὰ τ' ὄνομα.

Σεβαστός. Αὐτὸ δὲ μὴ τὸ λέγεις; ἂν δὲν ἔχοιμεν σήμερον, ὅμως αὐτοῖν μὲ τὸν καιρὸν . . .

Σπίρος. Μὲ τὸν καιρὸν ! Ὡρακι ! Ὅταν δηλαδὴ θὰ καταρτίσῃς ἡ ἀκαδημία μας, θὰ ξερωτρώσῃ οἱ ἀκαδημιακοί.

Σκηνὴ ΙΔ.

Δημοσθένης, Πετράκης καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Δημοσθένης. Τὰ ταπεινά μου σέβη, φίλε Σεβαστέ.

Σεβαστός. Καλῶς τὸν Δημοσθένη.

Πετράκης. Καλοσηπέρα σας.

Σεβαστός. "Ω, καὶ ὁ Πετράκης τὸ καλὸ παιδί.

Πετράκης. (Ἰδιῶς.) Αὐτ' ἡ βελὰ καὶ μόρχεται τόσο σπυρὴ, ποῦ ἡ κούνη θὰ σκάσῃ τέλος ἡ ὄνυξ. Στενωγορούμαι ἄλλο, ὅπως τὸ χονδρὸ τὸ πόδι, μέγα εἰς κομψὸν σακκίον· οὐρ ! θαρρῶ πως ἐξηλώθη· καὶ τὸ ἡμέτερο ! Ὁ Δημοσθένης φαίνεται χονδρῆτερος, πῶς με στενεύει; Νὰ χερσῶν μάλιστα, θάκοιζῃ δηλ. οὐρ, θὰ σκάσῃ !

Σπίρος. (Πρὸς τὸν Δημοσθένη.) Νὰ σοῦ πῶ· τί ἔχει ὁ Πετράκης καὶ τοὺς ὤμους του κινεῖ τοσοῦτον, ὅς νὰ ἦναι νευρικός ;

Δημοσθ. Τίποτε, τὸν στενεύει ἡ βελὰ καὶ τὸν ἔχει παχύνει, βλέπετε.

Σεβαστός. Παραξένον ! Αὐτ' ἡ βελὰ καὶ φαίνεται ἐπάνω του, ὡσὰν νὰ ἦναι ξένον.

Σπίρος. Πολὺ πιθανόν. Τίς εἶδε ! Καὶ τί τίτλον, τί ὑποῦργημα ἔχει ὁ Πετράκης ;

Σεβαστός. Τίτλον ! Τί ; Ὑποῦργημα ! Ὑπαλλήλισκος εἰν' ἐξηκαστάδραμος τοῦ Ὑπουργείου, ἐάν δὲν λανθάνωμαι τῶν Ναυτικῶν.

Σπίρος. Καὶ φέρει décoration ;

Σεβαστός. Τί εἶπες ; Τί ; Παρασημόν !

Δημοσθένης (Ἰδιῶς) Ὡ ἡμέτερο !

Πετράκης (Ἰδιῶς.) Νομίζω ὅτι ὀμλοῦσι δι' ἐμέ· θὰ κάμουν λόγον περὶ τῆς βελὰς μου. Τί ζήτη εἶδ' ἄρα ἀνυπόφορος ! Τόσα κεράθ' ἔδω ἔξωρον τί τανάπτονον ! Οὐρ ! Ἄν ἦτον ἔδω ἡ θύρα τῶσφις εἰθός.

Σπίρος. Ἄκουε καὶ ὁ Πετράκης μὲ παρασημόν !

Σεβαστός. Περίργος νὰ μῶθο πάς τὸ ἔλαβε ! Εἶπε, Πετράκη ! Ἐγὼ δὲν τὸ εἰςευρα, εἰ βελὰ καὶ.

Πετράκης. Τί πράγμα ;

Σεβαστός. Καὶ σοῦ ἔρχεται

τόσον ὦρακι !

Πετράκης. Ναι . . . βεβαίως . . . μοναχῶς ποῦ μὲ στενεύει ἄλλο.

Σεβαστός. Τὸ παράσημόν !

Πετράκης. (Ἰδιῶς.) Διχθολί ! φέρω καὶ παράσημον λοιπὸν καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα εἰδῆσιν ! Ναι, τί θὰ πῆ κανεὶς νὰ ἔχη ξένο φράκι ! θανεικὸ καὶ ὁ Δημοσθένης πῶχι τὸ παράσημον, ἐκείνος δὲν τὸ φέρει, καὶ τὸ φέρω ἑγὼ. Αὐτὸ συμβαίνει πάντα· ὅσοι ἔχουσι ἀξίαν δὲν τὸ φέρουν, καὶ τὸ φέρουν ὑπαλλήλισκοί σὺν ἐμένα, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον· τούτο εἶναι πολὺ νόστιμον !

Σεβαστός. Καὶ πῶς, Πετράκη, δὲν με εἶπες, ἑλαβες . . .

Πετράκης. "Α, καὶ αὐτὸ εἰςέφρασε . . . μοὶ τὸ ἔδωκε ὁ Ὑπουργός μου, δαίξας ὄντως πρὸς ἐμὲ ἰδιαιτέραν εὐνοίαν.

Σεβαστός. Χαίρω πολὺ.

Δημοσθένης. Κ' εἰς ἄλλα μὲ ὕγαίαν.

Σπίρος. Κ' εἰς ἀνωτέρω.

Πετράκης. Μὴ τάχα δὲν μοῦ πρέπει ;

Σεβαστός. Πῶς ; τί θὰ εἶπῃ.

Τὸ φέρουν τόσο κἂν καὶ κἂν, Πετράκη μου, καὶ οὐ ποῦ εἶσαι καὶ υἱὸς ἀνομιᾶστοῦ . . .

Πετράκης. (Ἰσαφίρμιος.) Αὐτὸ ἀλήθεια . . . ἔπρεπε . . . ναι, δηλαδὴ . . . ἀμοῖζει νὰ τὸ φέρω καὶ ἐγὼ θαρρῶ.

Σεβαστός. Καὶ ἐπαξίως.

Πετράκης. Ἐπαξίως βέβαια !

(Ἰδιῶς.) Δὲν θὰ χερσῶσῃ, καθὼς βλέπω, μὲ αὐτῆν

Ἀπόθε τὴν βελὰ καὶ, μ' ἀνομιᾶσει πολὺ.

Ὡς καὶ τὰ γέννημα μὲ στενεύουν καὶ αὐτὰ !

Αὐτὰ τὰ γεννηφόρα φηγοῦνται καὶ τὰ μοχαχορρατισμῶν, ἔχουν, ἀδελφε, ἓνα χερσάει σὺν τῆς κοιλίας ! ἔπρεπε νὰ γεννηθῶν γυναικίαι· λαθὸς ἔλαμψ ἡ φύσις· κρῖμα ὅπου εἰν' ἀρσενικοί ! Αὐτὸ εἰν' ἓναξ λόγος περισσύτερον, ποῦ δὲν πηγαινὶ τὸ ῥωμαῖκο ἐμπρός· Ἄναθεμά σοι, φράκι, καὶ ποῦ σ' ἔκοπτε !

Σκηνὴ ΙΕ.

Κος Φυστικῆς, Κα Φυσικῆ, Φαίδρα καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Ὑπρήτης. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Φυστικῆ, μετὰ τῆς ἀνεμῆρας τῶν Φαίδρας.

Κος Φυστικῆς. (Ἰσοχθύνος) Κύριοι, σας προσκυνῶ.

Σεβαστός. Καλῶς τὸν φίλον Φυστικῆν.

Πῶς ἔχει ἡ Κυρία ;

Κα Φυσικῆ. Σὰς εὐχαριστῶ.

(Ἠ Φαίδρα, ἡ Ἐλενθία ἀσπάζονται ἀλλήλας.)

Κος Φυστικῆς. Ἀλήθεια σὲ συγχάρω, φίλε, καὶ διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς μοναχοκῶρας σου.

Σεβαστός. Εὐχαριστῶ.

Κος Φυστικῆς. Καὶ εἶναι στρατιωτικὸς ὁ νέος, ὡς μανθῶναι ;

Σεβαστός. Ὑπολογίζεις τοῦ πεζικοῦ· καὶ κόραϊ δαὶ θέλονται ἂν τὰ γαλόνια, βλέπεις, καὶ ὄρμον σ' αὐτὰ ἢ μᾶλλον πίπτουν, φίλε, ἀπαράλλακτα ὡς ἔστιν καθάρτην ἢ σπαρήθρας.

(Ἄκολουθεῖ.)

8.

ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ

ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ.

(Σύνχημα ἕτε ἀριθμὸν 101)

- Κος Φιντεκῆς.* πολλὴ μ' ἄρσει ἡ παραβολὴ αὐτῆ. Χᾶ, γᾶ, χᾶ,
- Πειράκης (101)* Αὐτὴ ἡ Φαίδρα μού φαίνεται τὴν ψυχὴν.
 Τὸ φράκο ὅμως δὲν μ' ἀφίνει ἴσχυον,
 φράττον τὸν δρόμον τῆς εὐδοκίμουας μου·
 εἰδὼ ἡ παρωμικὰ στέκει τοῦ λαοῦ.
 Κάκει ν' ἀντίση τὸ δανδρὶ
 κ' ἡ μοῖρα δὲν τ' ἀφίνει . . .
 ἡ πίσσις τοῦ φράκου μου
 τὴν ποιησὶν μου σβίνει ! . . .
 Ἰπραῖ ! ποῦκαί τῶρα ἕνας ἀπ' αὐτοῦς
 τοῦς ποιητᾶς, τοῦ ἀμοιβέσιου θαυμαστμοῦ,
 νὰ μου δανεῖση ἕνα ἐπιρῶνημα
 ἐπιδοκιμασιὰς κί' ὡς χρωῶστις του
 νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω μὲ τὸν τόκον του.
 — Ἀναθεμὰ σε, φράκο, καί ποῦ σ' ἐκίπτε !
- Εὐανθία.* Μὰ τι ὄρακα, ὅπου εἶσαι, Φαίδρα μου !
 Σὲ βλέπω καί δὲν σὲ χορταίνω.
- Ἄσπρα.* Ἐχεις chic
- Φαίδρα.* Φαίδρα· ἡ Εὐανθία ἔχει δικαίον.
 Ἄ, ἔχει δὲ καί τόσον, φίλοι· ἡ πολλὴ
 ἀγάπη σας, σὲς κάκειν νὰ νομιζήτε
 ὅτ' εἶμαι τόσον εὐμορφος. Σὲς βεβαίῳ
 ἀπὸ ἐμὲ ὅτ' εἶσθε ὀραϊότερα.
- Ἄσπρα.* Ἐλάτε δὲ τὸ πράγμα μόνον τοῦ μιλῆτ.
 (Πρὸς τὴν Εὐανθίαν).
 Ποῦ εἶναι ὁ μνηστήρ σου;
- Εὐανθία.* Εἰς τὸ Τύρναβον.
- Ἄσπρα.* Ποῦ εἶσθιεν ἔχεις τὴν φωτογραφίαν του ;
- Φαίδρα.* Μεγάλως ἐπεθύμουν νὰ τὴν εἶλεπον !
- Εὐανθία.* Τὴν ἔχω εἰς τὸ Album (Προσέρρουσα αὐτή).
 Πῶς σὲς φαίνεται ;
- Ἄσπρα.* Ὀρατος εἶναι.
- Φαίδρα.* Σὲ συγχάρω, φίλη μου.
- Εὐανθία.* Σοὶ εὐχῶν ἕνα ὡς αὐτόν.
- Φαίδρα.* Εὐχαριστῶ.
 Ἐγὼ δὲν θέλω ἀνδρα στρατιωτικῶν.
- Εὐανθία.* Ἀποτελεῖς ἐξίρεισιν.
- Φαίδρα.* Μὲ συγχωρεῖς.
 Τί ; ὄλ' αἱ κόρρι ἀνδρα στρατιωτικῶν
 θὰ πέρουν ! Τότε τί θὰ γείνουσιν, φίλη μου,
 οἱ δικηγόροι . . .
- Ἄσπρα.* Διακόπτουσα αὐτήν.) Τόσοι ἐπιστῆμονες
 ἄλλοι, ὑπεκλλητισκοὶ καὶ ὑπεκλληλοὶ ;
- Πειράκης (101)* Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω χρήματα κ' ἐγὼ,
 νὰ κῆψω ἕνα φράκο εἰς τὸ σῶμα μου,
 νὰ λείψω πλέον ἀπ' αὐτὰ τὰ δανεικὰ.
 Ὄ, τί καθρέπτις ! μὲ χωρεῖ ὀλόκληρον !
 Καίρως νὰ καμαρώσω καὶ τὴν νεότη μου
 τὴν ἀνθισμένη ! Τί λεβέντης ! Νὰ γαμβρός !
 Σὰν πρὸς τοῦς μοιάζω μ' αὐτὸ τὸ παρῶσιμον.
 ψυχὴ μου ἀρχοντᾶ ποῦ ἔχω ! Μῶρchetαι
 τοῦ ἐκτου μου νὰ ζητήσω δανεικὰ.
 (Ἀκολουθεῖ).

9.

ΑΝΔΡΕΥΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ

ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΗ

ΚΟΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ.

(Στίχοι 154 ἄρθρον 705)

Υπαρχός. Ὁ κύριος Παυλάκης Μακεδόνας.
Σεβαστός. Πῶς !
 Καί τί τοῦ ἤθε με μακεδονίστικα
 νά εἶχῃ !
Παυλάκης. (Εἰς ἀφῆρα) Καλησπέρα, φίλε Σεβαστέ !
 Κύριε, καλοσπέρα.
Ὀλοί. Καλησπέρα σες !
Πετράκης. Τι Μακεδόνας φροσφίγεις εἰν' αὐ-όεις !
 (Κίττου τόν εἶπα, μὰ δὲν ἐνθουόουμαι ποῦ.
Φαίδρα. (154α.) Πῶσον ὠραίος με αὐτό του το σο-ἴουμμε
 μὲ φασίτ' ὁ Παυλάκης !
Παυλάκης. (154β.) Ἄ, ἡ Φαίδρα μου !
 Τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου! Πῶς με βλέπει! Ὡ,
 ὡς Μακεδόνας φρονιταί τῆς ἡσκα.
 Οἱ Μακεδόνας παντα ἦσαν ἀρτοῦσι
 καὶ πᾶλλοκακίαι εἰς τὴν ἀρχαιοτήτητα.
Σεβαστός. Μὰ τί σοῦ ἤθε, φίλε μου, ἴσταν πιστιν σου,
 κ' ἐρόρεται αὐτὰ τὰ θεατρικαί ;
Πετράκης. Δὲν ἔχεις ἄραχ φρακο ;
Παυλάκης. Μοῦ τὸ ἐλεψάν.
Σεβαστός. Πῶς ! Τιμὴ τρέφω σοῦ το ἐλεψάν ;
Παυλάκης. (154γ.) Οἱ λαμπδοταί εἰς τὸν ἄρμον μ' ἔπρασαν,
 καὶ μ' ἔβδωσαν εὐθὺς κοριλευτικῶς.
Ἄμωσ. (154δ.) Ὡ, ἀρεθολοί ! τὸ φρακο ἦταν ποῦ φρατ'
 ὁ φίλος μου Πετράκης κωμικώτατων
 ἂν τὸ γνωρίσῃ τώρα !
Σεβαστός. Καὶ λοιπὸν κανεῖς
 κλητῆρ δὲν ἦτο ;
Παυλάκης. Καεὶψ τύχη, γενετῆ
 ψυχῇ δὲν ἦτο, μ' ἔδωκ, φίλοι, τὴν ζωνν
 τῶν ἀποκρέω.
Πετράκης. Αὐτὸ εἶναι τρομερόν !
Σεβαστός. Καὶ πὺ δὲν ἀνεστοπάζης ;
Παυλάκης. Πῶς, τί θά εἶπῃ!
 Ὡς ἦρος ἀνετεπῆθη μελισσι-α' ἀλλὰ
 κ' λαμπδοταί ἦσαν δύο κ' ἐγὼ εἰς.
 Καὶ ὅπως οἱ ἀρχαῖοι 'κεινοῖ ἐλαγον
 ὀυδ' ἤρακε) πρὸς δύο εἶναι φροσικόν.
 Ἐπειτα ἐφροθῆθη μὴ μ' ἀνοίξουνε
 μὲ μὴ γροθιά τὴν μύτη καὶ λερῶσω καὶ
 τ' ὀρθῶν μου τὸ κολάρω καὶ κολαριστό,
 ποῦ εἶναι ἀσπρο ὀσάν τ' ἀσπραδὶ τοῦ αὐγού.

Σπέρος. Κι' ἀρῆσαι νὰ οἱ γ' ὕδουν.
Παυλάκης. Ἀπαρχάλλατα,
 καθὼς ὁ βράπτης γῆδον τὸν πάλιν του.
 ὅσαν θά τοῦ προβάλλῃ νέον φόρεμα.
Σπέρος. Τί νόστιμος ποῦ εἶσαι !
Παυλάκης. Νοστιμώτατος !
Πετράκης. Μάλιστα με αὐτὰ τὰ θεατρικαί.
Παυλάκης. (154ε.) Αὐτὸν τὸν νέον λαπὺν τὸν ἐγνώρισκα,
 δὲν ἐθουόουμαι ὅμως ποῦ.
Πετράκης. (154ε.) Ὡ, ὦ, αὐτὸν
 τὸν μακεδόνα ἐάν δὲν λαοθῶνιμα
 θαρρῶ τὸν εἶπα εἰς ἐστίνον τὸν χορῶν,
 ὅπου ὁ Περδικολοῦκας μ' ἀρεθίλειος.
 Δὲν μοὶ ἀρέσει ἡ συναντικισ αὐτῆ.
 Φουόουμαι μὴ με πάρε ἴστω κροῖδο
 ἂν με γνωρίσει, ἂν ἴστω μελισσι
 ὅτ' εἶναι ἔξω κ' ἡ βάλωλα ποῦ φραδ.
 Νὰ φῶμα πῶσον ἤθελαι ! Ὡ, τί στενο
 αὐτὸς ὁ βράπτης ἐραφῆ τὸ φρακ' αὐτό !
 Καὶ τὸ γράμει' ἔδειμα με στενοῖσι, Ὡ,
 θὰ σκασι ! Ἄς ὁ ἐβηλοῦμα ἔπασθεν.
Σεβαστός. Ἀρχαῖοι μου αἰλοῖ. Ἐ λοιπὸν τί γίνεται ;
 Ὡρατα δεσποῦσαν καὶ κορικα μου,
 Ἀπόφῃ ἦθω μ' ἔργω ν' ἀπ-λεῖτα,
 πῶς ἔχει' ὄλα εἰς τοὺς πόδας σας πετρά.
 Ἐκ ἡμιν ἐγὼ νέος, ὅσον γῶστα,
 τόσον τοὺς πόδας εἶχον πλέον ἐλαφροῦς.
 Ποῦ εἰν' ἐστίνος ὁ καρπὸς, ἐπέσκει.
 Ἄχ, ἡ νεότη εἶναι θετον ἴσορα.
 Σὰς εἶθε νέος καὶ δὲν ἐνοῖται τί
 ἀέζει, ὁ νόστιμος . . . ἴσταν γροκρετα . . .
 Πᾶν τέλο, τι γροκρετα αὐτῆ
 Ἐμπρός ! Καρῆτε δὲν ὁ Ἀπῆλιος,
 τὸ μῦτωπὸν σας σέρει με τὰ βῆ κ' του.
 Ἡ μουσικὴ εἰς ἔργον.

Υπαρχός. Ὁ κύριος Μουσιδης.
Σεβαστός. Εἰς κταλλήλων
 στιγμήν μὰς ἤθε.
Μουσιδης. (Μελοφῆματις.) Ἦλθον τὴν βρομῶσαν μου
 νὰ πάρω καὶ νὰ φῶμα.
Σπέρος. Τί ; δὲν τὸ κουνεῖς.
Πετράκης. Θὰ χορεύσῃς τὸ οὐτίς !
Μουσιδης. Ὡ, βέβαια.
 Περσοῦσα ὅμως δὲν ἐπιθωμῶ
 νὰ ἦναι ἡ Μαρία.
Σεβαστός. Ἐχεις δικαίον !
 Μαρία, ἴστω δουλεῖς σου σὺ ! Λοιπὸν ἐμπρός.
 Εἰς ἔργον, καθέλιτροι, ἀγαλῆστε
 τὴν ντακων σας.
 (Τάσσονται εἰς ἴστω μὲς τὸν χορῶν.)
Παυλάκης. (Πρὸς τὴν Φαίδρα.) Ὅσοον εἶμαι εὐτοχῆς !
 Αὐτὴν τὴν ὄσαν πλέον δὲν πατὸ τὴν γῆ.
 Τὸν οὐρανὸν θαρρῶ ἐγκαταλλῶμαι,
 ἀγαπητῆ μου Φαίδρα, καὶ μακαίριος
 λογιζομαι.
Φαίδρα. (Μελοφῆματις.) Ποῦ ἤγλα ἀνέπτε.
 Ἄν πῶσται ἡ πῶσται ἔσται οἰκτρά.

(Ἀκουσοῦται)

10.

ΑΝΔΡΕΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ

ΤΟ ΦΡΑΚΟ Ή ΜΙΑ ΝΥΚΤΑ ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ.

(Σύνταξη ὅτε ἀριθμὸν 706)

Πετράκης. (Ήδῃ). Ἐγὼ σὺν κύκλος, βλεπῶ, μόνος ἔμεινα.
Δὲν περισσεύει ντάμα δι' ἐμὲ ἄλλὰ
καὶ νὰ χορεύω μήπως τάχα εἰμπορῶ
μ' αὐτὸ τὸ φράκο· εἰς τὴν πρῶτην τοῦ χοροῦ
στροφὴν ν' ἀνοίξῃ εἶναι κινδυνός.

Μουσαῖος. Ἐμπρός !
(Ἦ μουσικὴ παύει καὶ ἑπαναχορεύουσι εἰς τὴν μίσην
τοῦ χοροῦ ἐν ἑσφῶσι κινεῖται μὲ ἄρμην τὸν Πετράκη
βάζοντα λιλυθίτως καὶ πίπτει γαμὰ ! Ὁ χιρὸς
κτίζει καὶ ἅπαντες γελῶσι.)

Σεβαστός. Ἐκτύπησε, Πετράκη ;
Πετράκης. (Ἐγερμένος) Εἰς τὸν κῆλον δῶ.

Ἐνα τακούνι μῶλωκε μὴ τακουνιά,
χωρὶς νὰ τρέψω κἀνὸς πάθος μὲ αὐτὸ.
Τὶ νὰ σοῦ κἀμ' ὁ καυμένος ἔμεινα
σὺν κληκιά ! τὴν κκμπῶ, καὶ μοῦ ἔπρεπε
ἐκτεθειμένος 'στού στροβίλου τὰς πνοάς . . .

Δημοσθ. Μὰ τέλος πάντων πῶς δὲν χόρευες καὶ σὺ ;

Πετράκης. Δὲν εἶπα ντάμα, ἀδελφί.

Δημοσθένης. Ἄς ἔσπρηνε
μια καρτέλα ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτὴ
γίνεται ντάμα.

Πετράκης. Κῦτταζε, παρακαλῶ,
νομιῶ δετὶ ἤνοιξ' τὸ φράκο μου
'πίσω 'στὴν πλάτη.

Δημοσθένης. Τίποτε δὲν ἐπῆθε.

Κάθησε.

Πετράκης. Ἄ, δὲν κἀθηκα.
Δημοσθένης. Ἄλλὰ . . . πολὺ
συνεταλαιμένος εἶσαι μὰ τὶ δὲμβολο !

Ἐγὼ δὲν εἶμαι Πετρικόυλης. Χόρευε !
Πῆδα !

Παυλάκης. (Ήδῃ) Πῶς ! Πετρικόυλης ! Τώρα ἐννοῶ
τὸν κύριον ποῦ εἶδα. (Γελᾷ.)

Σεβαστός. Διατὶ γελᾷς,

Παυλάκη ;

Πετράκης. (Ήδῃ.) Δὲν εἰςέρω διατὶ αὐτὸς
ὁ γλῶσσ μὲ πειράζει εἰς τὰ νεύρα !

Ἐπύρος. Μὰ

τί ἔχεις ἐπὶ τέλους τόσοσ καὶ γελᾷς ;

Παυλάκης. Τίποτε, φίλοι· κἀτὶ μούλθε εἰς τὸν νοῦν.
(Ήδῃ.) Ἄναμφιβόλως εἶναι ξένο καὶ αὐτὸ
τὸ φράκο τώρα ποῦ φορεῖ.— Περαιτέρων

αὐτὸ ἐκ τοῦ σύγγενος.) Ὡ δὲμβολε !

Εἶναι τὸ 'δικόν μου ! Μὰ, κ' ἡ νεκορασμένῃ !

Σεβαστός. Ἐμπρός, Πετράκη, νὰ χορεύσῃς.

Παυλάκης. Κύριοι,

σουλλαβετέ τον, εἶναι κλεπταπαδόχος.

Σεβαστός. Πῶς !

Ἰδοι. Τὶ συμβαίνει ;

Δημοσθένης. (Ήδῃ.) Τώρα τὰ ἐμπλέξαμε !

Παυλάκης. Αὐτὸ τὸ φράκο, ὅπερ φέρει, κύριοι,

εἶναι τὸ ἰδικόν μου, ποῦ μοῦ ἔκλεψαν

οἱ λωποδῆται.

Σεβαστός. Πῶς ! Τί ;

Παυλάκης. Εἶναι τρομερὸν !

Κ' ἔχει τὸ θράσος ἐτι, τὴν ἀναδεικναι,
νὰ φέρῃ ξένον, κύριοι, παράσημον.

Πετράκης. Ἐχετε λάθος, φίλε μου, τὸ φράκ' αὐτὸ
δὲν εἶναι ἰδικόν σου.

Παυλάκης. Εἶσαι ἀναίδης.

Πετράκης. Παυλάκη, συλλογίσου πῶς μὲ λήγουνε
κ' ἐμὲ Πετράκη.

Παυλάκης. Καὶ τί θέλεις νὰ εἰπῃς ;

Πετράκης. Θέλω νὰ εἶπω δετὶ ἐστράζομεν,
μῖαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν δηλαδῆ,
καὶ εἶναι κρῖμα κ' ἀπὸ τὸν θεὸν αὐτόν.

Παυλάκης καὶ Πετράκης νὰ ἐρίωσι,

δι' ἕνα φράκο, ἕνα πρῆγμα ἄψυχο.

Παυλάκης. Ἄψυχο πρῆγμα εἶσαι σὺ.

Πετράκης. Ἄ, πρόσεχε,

Παυλάκη, εἰς τοὺς λόγους σου· ναί, πρόσεχε
κ' ἐγὼ νὰ μὴ θυμῶσω, τὸ καλὸ ὅπου

σοῦ θέλω εἶμαι πρᾶγματι καλός, καλὸς
μὰ 'σὺν θυμῶσω δὲν ἔσταζω τίποτε.

Δὲν εἶμαι πλέον ὁ Πετράκης παντελῶς,
Παυλάκη· παρασοῦμα πᾶν τὸ προστυχόν
ὡς γαιμαρρὸς ἀκράτητος, ὀρμητικῶς.

Εἶδες ποτὶ μπουρτίνι κκαλοκαρινὸ ;

Ἄμείσως καθεὶ εἶναι ὄμιος φοδερὸν !

Παυλάκης. Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὸ μπουρτίνι σου,
σὲ προκαλῶ.

Πετράκης. Τί ; Νὰ θυμῶσω ! Δὲν ἔμπορῶ.
Ἄς μὴ σὲ ἐλεγον, Παυλάκη, κ' ἔβλεπες.

Σεβαστός. Πῶς θ' ἀπολήξῃ, κύριοι, δὲν ἐννοῶ
αὐτὴ ἡ κωμωδία ὅπως ἔρχη.

Παυλάκης. Νομιζῶ δετὶ μὲ χλιναζέεις ἀναίδως.
Ἄδύνατον νὰ ἤσκι τόσοσ ἀναίδως.

Εἶσαι ἀγύρτης, κύριοι, σὲ προκαλῶ.

Πετράκης. Τὶ νὰ σοῦ κἀμῶ ὅπου εὐρισκεμῆθα
σὲ ξένο σπῆτι, κ' ἔβλεπες ποῖός εἰμ' ἐγὼ.

Σεβαστός. Αἱ, ἤσυχα, ἤσυχα, κύριοι !

Δὲν σὰς τὸ ἐπιτρέπω εἰς τὸν οἶκόν μου . . .

Μουσαῖος. Αἱ, ἀκρομνία, ἀκρομνία, φίλοι μου.
Αὐτὸ εἶν' ἕνα φράγσο ὅπου κἀμετε.

Δημοσθ. Παυλάκη, ἔχεις ἄδικον.

Πετράκης. (Πορὸς τὸν Δημοσθένην.) Λαυθάνασαι.
Δὲν εἶναι ἐτοί, φίλε μου ;

Δημοσθένης. Ὡ, βέβαια.

Παυλάκης. Τὸ φράκο εἶναι ἰδικόν μου, κύριοι.

Πετράκης. Ἀπὸ καρδίας τὸν λυποῦμαι, φίλοι μου,
βεβαιωθῆτε, μὲ τὴν πλάνην του αὐτῆν.

Ὅλοι. Λαυθάνασαι, Παυλάκη, ὦ ! Λαυθάνασαι.

Πετράκης. Καλὰ σοῦ λέγουν, ἀδελφί, λαυθάνασαι.
Ἄμριβολία δὲν ὑπάρχει, φίλοι μου.

Οἱ λωποδῆται φαίνεται τοῦ τάρταζαν . . .

Σεβαστός. Ἦσως ὁ φόβος . . .

Φαῖδρα. Ὡ, τί κρῖμα ! Δυστυχῆ,

Παυλάκη !

Σεβαστός. (Κροῖει τὸν κόδωνα καὶ εἰσέρχονται οἱ ἰατροὶ)

Ἐνα ἰατρὸν καλίστατε.

(Ἀκολουθεῖ)